

Steder og som tildeels er antydet i den tidligere Lovgivning, at man skulde see at ordne det saaledes, at Mølleren fik fuld Erstatning for den Deel af Bandet, han mistede, og at man først skulde undersøge, om han ikke kunde hjælpe sig med mindre Band, end han har, og saa give ham Erstatning for Bandet. Det troer jeg, er det allerfarligste Slags Expropriation, thi det er overordentlig vanskelig at bedømme, hvor stor en saadan Erstatning, der skulde gives Mølleren, maatte være. Derjom man overhovedet vil gaae ind paa en saadan deelvis Expropriation, som jeg troer har været bragt i Forslag, saa vil jeg give Møllerne ubetinget Ret til at sige: Nej, skal jeg paa den Maade exproprieres for en Deel af min Eiendom, saa vil jeg hellere exproprieres for det Hele. Vistnok har Forordningen af 16de Marts 1851 virket meget gavnligt, maaskee dog ikke nær saa gavnligt endnu, som den i en kommende Tid vil komme til at virke, thi jeg troer ikke, at man for Tiden er tilstrækkelig bekendt med, hvorledes den kan anvendes; men det er ogsaa, som Lovforslaget viser, anerkjendt, at denne Bestemmelse i Loven af 16de Marts behøver en Udvidelse, idet der i Lovudkastet er foreslaaet, at Bestemmelsen skal udvides til ogsaa at gjælde de mindre Bandløb. Jeg forstod ikke ganske den ærede sidste Taler, men det forekommer mig, at han hittede sig derhen, at denne Lovs Anvendelse var for vanskelig, da man skulde have alle Bedkommende til at være enige for at faae en Mølle enten nedlagt eller indskrænket med Hensyn til Raaderummet for Bandet. Men det er saavidt mig bekendt aldeles ikke Tilfældet, man skal ikke have dem Alle til at være enige. Det er netop en af Fordelene ved denne Lov, at hvis Fleertallet er enigt om at betale en vis Sum for Møllens Nedlæggelse og som erkjendes af Bedkommende for passende og gavnligt, saa kan Landvæsenkommisjonen bestemme, i hvad Forhold alle de, som nyde godt af Møllen, have at bidrage til hele Summen. At paalægge Staten, at den skulde expropriere og betale Beløbet, synes mig endnu mere betænkeligt, selv om det fik et saadant Udsald, som den ærede Landssthingsmand hittede, at Staten kunde søge Godtgjørelse i en større Skat

hos dem, der have Nytten af slige Anlæg. Det synes mig, at naar Staten skulde gjøre det, vilde det omtrent føre til samme Resultat, som det, der nu tilsigtes, nemlig at de, som have Nytten af slige Foranstaltninger, baade efter Loven af 16de Marts og efter denne Lov skulde betale et saadant Beløb, som bestemmes af vedkommende Landvæsenkommis- sion. — Den ærede Landssthingsmand har endvidere berørt et Moment, som vistnok er af særdeles Bigtighed, og det er, at naar et Bandløb gaaer igjennem flere Amter, saa kunde det være ønskeligt at faae det oprenset i det ene Amt til samme Brede og Dybde som i det andet. Jeg indrømmer, at en saadan Vanskelighed kan finde Sted, men da forudsættes det, at den i de allerfleste Tilfælde uden særdeles stor Besværlighed kan høves, og det er noksom bekendt, at Forordn. af 29de Juli 1846 § 9 bestemmer, hvorledes man i saadanne Tilfælde har at forholde sig, at der navnlig skal finde en Conference Sted mellem de forskjellige paa- gjældende Amtsraad, under hvis Resfort disse Bandløb høre, og skulde der da i saadanne Tilfælde ikke kunne tilveiebringes Overenskomst mellem Amtene, saa har man endnu en sidste Udvei, idet man kan lade en combineret Landvæsenkommis sion afgjøre saadanne Sager. Den ærede Landssthingsmand har fremdeles yt- tret sig om Vanskeligheden for Landvæsen- kommissionen ved at bestemme og fastsætte, i hvad Forhold Enhver skal bidrage til de Om- kostninger, der finde Sted ved Bandløbs Op- renkning. Saavel den bestaaende Lovgivning, som ogsaa nærværende Lov, har fundet det hensigtsmæssigt at bestemme, at de, som have Nytten, skulde bidrage i det Forhold, de have den. Det er ganske vist Noget, som har sine store Vanskeligheder; jeg troer, at det er al- mindelig anerkjendt, og det er mig ogsaa be- kjendt, at paa flere Steder har Landvæsen- kommissionen derfor meent, at kun de, hvis Eiendomme grændse til Bandløbene, skulde be- tale Omkostningerne. Det er imidlertid ikke overensstemmende med Lovgivningen, og man maa vistnok tage dem Alle med; thi fordt det er vanskeligt, derfor er det dog ikke umuligt til- nærmelsesviis meget nær at kunne bestemme et retfærdigt og billigt Forhold for enhver Paa-